

Dosarul nr. 1ra-833/2022

1-18176145-01-1ra-30052022

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

20 septembrie 2022

mun. Chișinău

Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție în componența:

Președinte – Timofti Vladimir,

Judecători – Țurcan Anatolie, Catan Liliana, Cobzac Elena și Plămădeală Ghenadie,

judecând, fără citarea părților, recursul ordinar declarat de avocatul Bobeică Călin în numele inculpatului, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 02 martie 2022, în privința inculpatului

Rusu Ian xxx, născut la xxx, originar și domiciliat în xxx.

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 03.08.2018 – 08.07.2021;

Instanța de apel: 10.08.2021 – 02.03.2022;

Instanța de recurs ordinar: 30.05.2022 – 20.09.2022.

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani din 08 iulie 2021, *pe baza probelor administrate la faza de urmărire penală, conform prevederilor art.364¹ Cod de procedură penală*, Rusu Ian a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art.166¹ alin.(1) Cod penal, la 3 ani închisoare, cu executarea în penitenciar de tip semiînchis, cu privarea de dreptul de a ocupa funcții și de a exercita activitatea particulară de pază pe un termen de 3 ani.

2. Pentru a pronunța sentința, prima instanță a constatat că, Rusu Ian la 12.10.2017, aproximativ la ora 01:30 min, aflându-se în preajma localului de agrement „Muz Cafe” amplasat în mun. Chișinău, str. Albișoara 44, fiind în timpul orelor de serviciu, îmbrăcat în uniforma de serviciu și perceput de către alte persoane civile ca persoană în exercițiul funcției, iar în așa mod, fiind atribuit la subiect care acționează cu titlu oficial, în momentul în care colegul său de serviciu Coban Arcadie, încerca să-l imobilizeze pe clientul localului cet. Baturin Rostislav, s-a apropiat de persoanele numite, după ce fără somație și careva motiv i-a aplicat ultimului o lovitură cu genunchiul în regiunea feței. Imediat după aceasta, sub pretextul că Baturin Rostislav nu se supunea cerințelor agenților de pază, Rusu Ian pentru a înfrânge rezistența ultimului a continuat să-i aplice lovituri cu pumnii și picioarele în diferite părți a corpului. În scurt timp după intervenirea colegilor săi de serviciu

Coban Arcadie și Savin Silvian, lui Rusu Ian i-a reușit să-l imobilizeze pe cet. Baturin Rostislav, mâinile acestuia fiind legate la spate cu un jug din plastic. În continuare deși Baturin Rostislav era imobilizat, nu prezenta pericol, la fața locului urmau să ajungă angajații poliției, Rusu Ian, acționând în scopul de a-l pedepsi pe numit pentru presupusele sale acte de nesupunere, fără teme și necesitate, intenționat, în mod ilegal și pentru a-și demonstra supremația, i-a aplicat mai multe lovituri cu pumnii și picioarele preponderent în regiunea capului și cutiei toracice provocându-i dureri fizice și cauzându-i leziuni corporale.

Prima instanță analizând și apreciind probele, a ajuns la concluzia, că prin acțiunile sale intenționate Rusu Ian a săvârșit infracțiunea prevăzută de art.166¹ alin.(1) Cod penal, după indicii calificativi: „cauzarea intenționată a unei dureri sau a suferinței fizice, care reprezintă tratament inuman ori degradant, de către o persoană care, acționa cu titlu oficial”.

3. Avocatul Bobeică Călin în numele inculpatului, a contestat cu apel sentința, solicitând casarea acesteia, rejudecarea cauzei cu pronunțarea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care al achita pe Rusu Ian de comiterea infracțiunii incriminate în baza art.166¹ alin.(1) Cod penal.

În motivarea apelului, apărarea a invocat că inculpatul Rusu Ian nu a supus torturii, tratamentului inuman sau degradant, contribuind prin acțiunile sale la respectarea intereselor statului și menținerii ordinii publice, aplicând forța fizică exclusiv în modul stabilit de legislația în vigoare, iar alegerile acuzării țin doar de propriile sale concluzii. Subsecvent a opinat că, urmare a analizei declarațiilor martorilor, atât în instanța de judecată cât și la urmărirea penală, urma să fie exclus Rusu Ian din învinuirea menționată, ori nu au fost identificate și ulterior apreciate acțiunile sale, care din ele ar fi fost peste limita competențelor sale și care de fapt au avut scopul de izolare și contracarare a acțiunilor părților vătămate.

A invocat că, partea vătămată, în declarațiile sale, coroborate cu declarațiile martorilor, fiind în stare de ebrietate, nu a putut identifica persoanele care aplicau lovituri, însă acțiunile care au fost până și după conflictul iscat, le ține minte foarte bine. De asemenea, a afirmat că, prima instanță nu a combătut declarațiile date în instanța de judecată, și anume faptul că partea vătămată Baturin Rostislav fiind imobilizat, legat la mâini, s-a ridicat și a continuat să lovească cu picioarele, în acest sens sentința fiind lipsită de argumentare. Pretinde că, concluzia primei instanțe denotă scopul urmărit de inculpat la maltratarea părții vătămate, de intimidare și de creare față de partea vătămată a unei stări de frică și anxietate, nu își găsește confirmare în ansamblul de probe prezentat de către acuzare.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 02 martie 2022, a fost respins apelul și menținută sentința primei instanțe fără modificări.

4.1. În motivarea soluției sale, instanța de apel a menționat că la pronunțarea sentinței instanța de judecată corect a stabilit circumstanțele de fapt și de drept și just a ajuns la concluzia că inculpatul a săvârșit infracțiunea imputată acestuia.

Astfel, instanța de apel a stabilit că declarațiile inculpatului Rusu Ian privind

nevinovăția sa în comiterea faptei penale încriminate se combat prin totalitatea de probe pertinente, concludente, utile și veridice cercetate în ședința de judecată și anume prin declarațiile părții vătămate Baturin Rostislav, declarațiile martorului Coban Arcadie, martorului Savin Silvian, martorului Batîr Ana, martorului Selezniiov Iuri, raportul de expertiză judiciară nr. 201802D0894 din 21 mai 2018, fișa postului nr. 12 a angajatului SRL „Prosecutor”, Rusu Ian Iurie, instrucțiunea nr. 13 a companiei SRL „Prosecutor ” Cu privire la aplicarea mijloacelor speciale de către angajați, tabelul de pontaj, pentru luna octombrie 2017, din care rezultă zilele în care Rusu Ian s-a aflat la serviciu și perioada. Instanța de apel a reținut că aceste probe coroborează între ele și demonstrează incontestabil vinovăția inculpatului în comiterea infracțiunii imputate și că acțiunile inculpatului Rusu Ian au fost corect calificate de către prima instanță prin prisma art.166¹ alin.(1) Cod penal.

În sensul celor sus menționate, iar în particular cu referire la infracțiunea prevăzută de art.166¹ alin.(1) Cod penal, instanța de apel a reținut, prin prisma jurisprudenței CEDO și a art.3 CEDO, noțiunile de tratament inuman și tratament degradant și criteriile de delimitare a acestora. Astfel, esența noțiunii de rele tratamente, care cuprinde cele trei noțiuni de tortură, tratament inuman și tratament degradant rezultă din textul articolului 5 al Declarației Universale a Drepturilor Omului și cel al articolului 3 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului (CEDO), precum și din jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului privind interpretarea și aplicarea acestuia din urmă. Urmează a se menționa că, nu orice tratament, comportament sau element violent, neplăcut, imoral, ofensator sau jignitor ori supunerea unui dezavantaj fizic sau psihic se califică ca fiind manifestări de rele tratamente. Pentru ca acestea să fie considerate ca atare, este necesar ca tratamentul respectiv să depășească un anumit nivel minim de severitate. Atingerea nivelului minim de severitate se apreciază în fiecare caz aparte, în mod individual, în dependență de toate circumstanțele relevante cauzei și personalității celui care pretinde că a fost supus relelor tratamente (hot. Rusu v. Moldova, nr.3479/04, 15 ianuarie 2008).

Invocând practica judiciară incidentă cauzei, la analiza elementelor componente ale infracțiunii de tratament inuman și degradant, și anume noțiunea de cauzarea de suferințe fizice și psihice, instanța de apel a ajuns la concluzia că în acțiunile inculpatului Rusu Ian sunt prezente elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute la art.166¹ alin.(1) Cod penal.

Instanța de apel a considerat neîntemeiate argumentele părții apărării invocate în cererea de apel precum că inculpatul Rusu Ian nu a supus torturii, tratamentului inuman sau degradant, contribuind prin acțiunile sale la respectarea intereselor statului și menținerii ordinii publice, aplicând forța fizică exclusiv în modul stabilit de legislația în vigoare, or, dimpotrivă, întreg ansamblul probatoriu al cauzei penale indică la culpabilitatea lui Rusu Ian.

Totodată, declarațiile părții vătămate, precum și a martorilor acuzării sunt confirmate prin alte mijloace de probă anexate la materialele cauzei și cercetate în cadrul ședinței de judecată și anume raportul de expertiză judiciară nr. 201802D0894 din 21 mai 2018 prin care se atestă vătămarile corporale și gravitatea acestora potrivit căruia pe corpul cet. Baturin Rostislav au fost depistate edem echimotic și excoriații cu echimoze multiple la nivelul feței, excoriații la nivelul țesuturilor moi a capului, hemoragie de focar la nivelul sclerei ochiului stâng, echimoze la nivelul pavilioanelor auriculare bilateral și retro-auricular pe stânga, echimoze și excoriații multiple la nivelul umerilor și hemi-toracelor bilateral, excoriații la nivelul genunchiului drept și gamba stângă, care au fost cauzate în rezultatul acțiunilor traumatice a unui obiect contondent dur, posibil în perioada de timp indicată și se califică ca vătămare neînsemnată.

Mai mult, instanța de apel a reținut că, concluziile oferite prin raportul de expertiză judiciară nr.201802D0894 din 21 mai 2018 nu au fost contestate de părți și prin urmare, instanța le apreciază drept veridice și valabile, or, instanței nu au fost prezentate probe care ar combate concluziile raportului de expertiză.

Referitor la argumentul apărării precum că, nu a fost identificat și ulterior apreciat care din acțiunile inculpatului ar fi fost peste limita competențelor sale și care au avut scopul de izolare și contracarare a acțiunilor părții vătămate, instanța de apel a relevat că acest fapt nu poate fi reținut, or atât la faza de urmărire penală cât și în cadrul cercetării judecătorești, s-a stabilit cu certitudine faptul că aplicarea forței fizice de către Rusu Ian a fost net disproporțională față de acțiunile victimei. Mai mult ca atât, la o etapă anumită Baturin Rostislav a fost imobilizat cu jguturi din plastic, neprezentând pericol, iar în continuare fiind maltratată de inculpat.

Relevant a considerat a menționa instanța de apel, că potrivit art.28 alin.(1) din Legea nr. 283 din 04.07.2003 cu privire la activitatea particulară de detectiv și pază, persoana care practică activitate particulară de detectiv și de pază are dreptul să aplice forță fizică, să poarte, să păstreze, să folosească și să aplice mijloace speciale și armă de foc în modul stabilit de legislația în vigoare. Alin.(4) stipulează că la aplicarea forței fizice, a mijloacelor speciale sau a armei de foc, detectivul particular, personalul care practică activitate de pază sunt obligați: a) să avertizeze că intenționează a face uz de ele, acordând timp suficient pentru îndeplinirea cerințelor sale, cu excepția cazurilor când tergiversarea aplicării forței fizice, a mijloacelor speciale sau a armei de foc pune în pericol direct viața și sănătatea lor, viața și sănătatea oamenilor sau poate conduce la alte urmări grave; b) să facă tot posibilul, în funcție de caracterul și gradul de pericol al infracțiunii și al persoanei care a comis-o, precum și de forța rezistenței opuse, ca prejudiciul adus la înlăturarea pericolului să fie minim; c) să asigure persoanelor cărora li s-au pricinuit leziuni corporale primul ajutor medical și să comunice de urgență faptul organelor de ocrotire a sănătății și organelor afacerilor interne; d) să comunice imediat organelor de drept toate cazurile

de rănire sau de deces. Alin. (5) ale aceleiași Legi stabilește că aplicarea abuzivă a forței fizice, a mijloacelor speciale sau a armei de foc are ca urmare răspunderea prevăzută de lege.

În speță, Rusu Ian era angajat al pazei particulare SRL „Prosecutor”, fapt confirmat prin Ordinul nr.60/16-a din 03.05.2016. (f.d.97), și în conformitate cu prevederile art.123 alin.(2) din Codul penal, era persoană publică.

La fel, instanța de apel a apreciat declarativ argumentul invocat în cererea de apel, precum că partea vătămată Baturin Rostislav fiind în stare de ebrietate nu a putut identifica persoanele care îi aplicau lovituri, or veridicitatea declarațiilor ultimului și anume faptul aplicării violenței în privința sa a fost demonstrată pe deplin prin declarațiile martorilor acuzării care au fost consecvente pe tot parcursul urmăririi penale și în cadrul cercetării judecătorești, care au fost preîntâmpinați de răspundere penală pentru declarații false.

Instanța de apel, a respins versiunea susținută de avocatul inculpatului Bobeică Călin, precum că concluzia instanței ce denotă scopul urmărit de inculpat la maltratarea lui Budurin Rostislav și anume intimidarea și crearea unei stări de frică și anxietate nu își găsesc confirmare în ansamblul de probe prezentat de acuzare, or aceste afirmații reprezintă prin sine o versiune artificială de apărare care se combate prin probele administrate în cadrul ședinței de judecată și verificate în ședința instanței de apel, pe care instanța de apel le-a însușit și le-a data apreciere după intima convingere.

Nerecunoașterea vinei de către inculpat instanța de apel a apreciat-o ca o metodă de apărare și un drept de a nu se auto incrimina garantat de art.66 Cod de procedură penală al RM și art. 6 CEDO, or persoana care pe parcursul procesului penal are calitatea procesuală de inculpat nu poate fi urmărită pentru depunerea declarațiilor false sau refuzul de a face declarații și nu poate fi calificate ca circumstanță agravantă la stabilirea pedepsei penale.

4.2. La individualizarea și stabilirea categoriei și termenului pedepsei inculpatei, instanța de apel a ținut cont de prevederile art.art.7, 61, 75 Cod penal și anume de gravitatea infracțiuni săvârșite, de motivul acestuia, de personalitatea celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuază ori agravează răspunderea, de condițiile de viață ale familiei acesteia precum și de scopul pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării inculpatei.

Instanța de apel, a relatat că prima instanță, la stabilirea categoriei și termenului de pedeapsă a ținut cont de gravitatea infracțiunii comise, care se atribuie la categoria celor grave, de motivul acesteia, de personalitatea inculpatului, care la locul de muncă se caracterizează pozitiv (f.d.96), anterior a fost judecat, la moment antecedentele penale sunt stinse, potrivit materialelor cauzei penale se atestă că inculpatul Rusu Ian la moment se află în stare de arest pe o altă cauză penală, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de

condițiile de viață ale acestuia. Totodată, în conformitate cu prevederile art.76 Cod penal, instanța nu a reținut circumstanțe atenuante, inclusiv în conformitate cu prevederile art.77 Cod penal, circumstanțe agravante nu a fost stabilite.

Respectiv, instanța de apel a concluzionat că, pedeapsa numită inculpatului este una echitabilă, fiind numită cu respectarea strictă a prevederilor legislației în vigoare și careva temei de a interveni în sentință, inclusiv, din oficiu lipsește.

Prin urmare, prima instanță corect a apreciat că pentru comiterea infracțiunii prevăzute de art.166¹ alin.(1) Cod penal, stabilirea unei pedepse de 3 ani închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis, cu privarea de dreptul de a ocupa funcții și de a exercita activitatea particulară de pază pe un termen de 3 ani.

Mai mult, instanța de apel a considerat că, prima instanță a ajuns la concluzia corectă că, la caz, scopul pedepsei penale poate fi atins doar prin ispășirea unei pedepse privative de libertate. Pedeapsa este echitabilă atunci când ea impune lipsuri și restricții ale drepturilor vinovatului, proporționali cu gravitatea infracțiunii săvârșite și este suficientă pentru restabilirea echității sociale, adică a drepturilor și intereselor victimei, statului și întregii societăți, perturbate prin infracțiune.

5. Avocatul Bobeică Călin în numele inculpatului, în temeiul pct.6), 8) alin.(1) art.427 Cod de procedură penală, contestă cu recurs hotărârile instanțelor ierarhic inferioare și solicită casarea totală a acestora, cu pronunțarea unei noi hotărâri, prin care a dispune achitarea lui Rusu Ian în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art.166¹ alin.(1) Cod penal.

În motivarea recursului, avocatul a invocat argumente similare celor din apel.

6. Judecând recursul declarat în baza materialelor dosarului și în raport cu motivele invocate, Colegiul penal lărgit consideră că acesta urmează a fi respins, din următoarele considerente.

Potrivit art.434 Cod de procedură penală, judecând recursul declarat împotriva deciziei instanței de apel, Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție verifică legalitatea hotărârii atacate pe baza materialelor din dosar și se pronunță asupra tuturor motivelor invocate în recurs de titularul acestuia.

În conformitate cu prevederile art.435 alin.(1) pct.1) Cod de procedură penală, judecând recursul, instanța este în drept să-l respingă, ca inadmisibil, cu menținerea hotărârii atacate, în cazul în care se constată că recursul nu este întemeiat legal (este nefondat). Recursul este nefondat atunci când hotărârea atacată este legală, întemeiată și motivată.

Reieșind din conținutul recursului declarat, Colegiul penal lărgit constată că, titularul acestuia invocă temeiurile pentru recurs stipulate la art.427 alin.(1) pct. 6) și 8) Cod de procedură penală, potrivit cărora hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, când instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, precum și când

nu au fost întrunite elementele infracțiunii.

În esență, criticele recurentului se axează pe ideea că, instanța de apel greșit a ajuns la concluzia în ce privește condamnarea inculpatului Rusu Ian în baza art.166¹ alin.(1) Cod penal, considerând că lipsesc probe certe ce ar confirma vinovăția acestuia în comiterea infracțiunii incriminate, însă Colegiul penal lărgit consideră că aceste temeuri nu și-au găsit confirmare la examinarea recursului, nefiind stabilite presupusele erori de drept invocate de recurent.

Lecturând recursul, Colegiul penal lărgit reține că, acesta nu este motivat prin prisma temeiurilor indicate, recurentul de fapt criticând modalitatea de apreciere a probelor de către instanța de apel, considerând că acestea sunt insuficiente și nu dovedesc cu certitudine că fapta incriminată a fost comisă de către inculpat.

Colegiul penal lărgit menționează că, art.427 alin.(1) Cod de procedură penală prevede o listă exhaustivă de temeuri pentru recurs, a cărei analiză denotă faptul că chestiunile privind aprecierea probelor nu sunt reflectate în conținutul acestui articol, astfel neconstituind un temei pentru recurs separat. Critica aprecierii probelor, care la caz comportă o solicitare de reapreciere a acestora, nu poate fi supusă analizei la etapa examinării cauzei în ordine de recurs ordinar, deoarece instanța de recurs este abilitată de a se pronunța asupra chestiunilor de drept, care constituie erori cu caracter procedural sau material, iar aprecierea probelor constituie o chestiune de fapt, ce ține de judecarea fondului cauzei, judecare care nu se înfăptuiește de către instanța de recurs.

La fel, Colegiul penal lărgit consideră nefondate alegațiile recurentului sub aspectul temeiului de drept prevăzut de art.427 alin.(1) pct.6) Cod de procedură penală, deoarece nu și-a găsit confirmare la examinarea recursului declarat, dat fiind faptul că, la examinarea cauzei, instanța de apel a respectat prevederile art.art.414 alin.(1), (5), 417 alin.(8) Cod de procedură penală, în hotărârea adoptată s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apelul declarat, aceasta cuprinzând motivele pe care se întemeiază soluția pronunțată.

În această ordine de idei, Colegiul penal lărgit remarcă faptul că, potrivit normelor art.414 alin.(1) Cod de procedură penală instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel.

Prevederile art.414 alin.(5) Cod de procedură penală stabilesc că instanța de apel se pronunță asupra tuturor motivelor invocate în apel.

Potrivit prevederilor art.417 alin.(8) Cod de procedură penală decizia instanței de apel trebuie să conțină temeiurile de fapt și de drept care au dus, după caz, la respingerea sau admiterea apelului, precum și motivele adoptării soluției date.

Din materialele cauzei penale, Colegiul penal lărgit constată că Rusu Ian a fost pus sub învinuire în baza art.166¹ alin.(1) Cod penal, după semnele calificative

„cauzarea intenționată a unei dureri sau a suferinței fizice, care reprezintă tratament inuman ori degradant, de către o persoană care, acționa cu titlu oficial”, iar prima instanță l-a recunoscut vinovat și l-a condamnat pe Rusu Ian în baza art.166¹ alin.(1) Cod penal, la 3 ani închisoare, cu executarea în penitenciar de tip semiînchis, cu privarea de dreptul de a ocupa funcții și de a exercita activitatea particulară de pază pe un termen de 3 ani, soluție menținută de către instanța de apel, care a reținut că prima instanță corect a stabilit circumstanțele de fapt și de drept, analizând obiectiv cumulul de probe prin prisma art.101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, veridicității și coroborării lor, corect concluzionând asupra vinovăției inculpatului de săvârșirea infracțiunii imputate.

Analizând decizia atacată, Colegiul penal lărgit consideră că, instanța de apel legal și întemeiat a menținut soluția primei instanței, deoarece la judecarea apelului declarat, a verificat legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală, respectând prevederile art.art.414 alin.(1), (5) și 417 alin.(8) Cod de procedură penală, și în hotărârea adoptată s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apelul declarat de partea apărării, aceasta cuprinzând motivele pe care se întemeiază soluția pronunțată, așa cum este indicat în pct.5. din prezenta decizie, soluție pe care instanța de recurs și-o însușește și reiterează căreia nu o consideră necesară.

În acest sens, Colegiul penal lărgit respinge alegațiile invocate de către recurent precum că, instanța de apel a omis să se pronunțe detaliat și amănunțit asupra tuturor argumentelor invocate în apel. Or, ultimul avea obligația să concretizeze care anume argumente nu au fost apreciate de către instanța de apel.

Astfel, instanța de recurs evidențiază că, argumentele apărării sunt lipsite de suport probatoriu, nefiind în stare să răstoarne decizia instanței de apel. Or, suplinirea din oficiu a recursul, prin constatări subiective, ar constitui o derogare de la principiul contradictorialității.

Mai mult, Colegiul penal lărgit atestă că, temeiurile invocate de către recurent privind dezacordul său cu aprecierea probelor de către instanța de fond, precum și argumentele acestuia, au constituit obiect de examinare la judecarea cauzei în instanța de apel și asupra acestora instanța judecătorească s-a expus argumentat în hotărârea pronunțată.

Subsidiar, Colegiul penal lărgit subliniază că, potrivit jurisprudenței CtEDO nu se mai impune o reevaluare a conținutului mijloacelor de probă, acestea demonstrând cu prisosință soluția dată de instanțele inferioare. Or, în cazul în care acestea și-au motivat decizia luată, arătând în mod concret la împrejurările, care confirmă sau infirmă o acuzație penală, pentru a permite părților să utilizeze eficient orice drept de recurs eventual, o curte de recurs poate, în principiu, să se mulțumească de a relua motivele jurisdicției acestor instanțe (hotărârea CtEDO Garcia Ruis c. Spaniei, Helle c.Finlandei).

Cât privește pretinsa eroare de drept prevăzută la art.427 alin.(1) pct.8) Cod de

procedură penală, semnalată de recurent, instanța de recurs o consideră ca fiind indicată la fel în mod declarativ, deoarece acest temei este prezent atunci când instanța ce a judecat cauza a comis în această parte o eroare de drept, cum ar fi situația prin care în hotărârea judecătorească s-a făcut referire la săvârșirea infracțiunii, dar nu au fost stabilite faptele sau împrejurările de fapt care corespund elementelor constitutive ale infracțiunii respective, însă, reieșind din alegațiile recurentului, acesta nu este de acord cu încadrarea acțiunilor inculpatului în baza art.166¹ alin.(1) Cod penal, considerând că lipsesc probe certe ce ar confirma vinovăția inculpatului în comiterea infracțiunii incriminate, solicitând casarea deciziei instanței de apel cu dispunerea unei hotărâri de achitare.

Prin urmare, analizând argumentele recurentului, în coraport cu materialele cauzei și decizia recurată, Colegiul penal lărgit ajunge la concluzia că, careva încălcări de procedură, sau încălcări a drepturilor și intereselor inculpatului, nu au fost depistate, totodată instanțele de judecată au pus la baza soluției numai acele probe la a căror cercetare au avut acces toate părțile în egală măsură și au motivat admisibilitatea sau inadmisibilitatea tuturor probelor administrate.

Astfel, Colegiul penal lărgit ajunge la concluzia că, argumentele invocate de către partea apărării sunt neîntemeiate și urmează a fi respinse, deoarece instanțele ierarhic inferioare și-au motivat în deplină măsură soluția adoptată, constatând cu certitudine, prin analiza obiectivă a cumulului de probe, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, veridicității și coroborării lor, că inculpatul Rusu Ian a comis infracțiunea prevăzută de art.166¹ alin.(1) Cod penal.

În plus, analizând textul deciziei atacate în coraport cu motivele invocate de recurent, Colegiul penal atestă că, instanțele de fond s-a expus argumentat și motivat, bazându-și just soluția din hotărâri, iar instanța de recurs ordinar, în virtutea corectitudinii acestei motivări, pentru a evita repetări inutile, o acceptă și-o însușește, fapt ce vine în corespundere cu jurisprudența CtEDO, care în pct.37 a hotărârii sale în cauza Albert vs. România din 16.02.2010, statuează că art.6 §1 din CEDO, deși obligă instanțele să își motiveze deciziile, acest fapt nu poate fi înțeles ca impunând un răspuns detaliat pentru fiecare argument (Van de Hurk vs Olanda, 19 aprilie 1994, pct.61), cu toate acestea noțiunea de proces echitabil necesită ca o instanță internă, fie prin însușirea motivelor furnizate de o instanță inferioară, fie prin alt mod, să fi examinat chestiunile esențiale supuse atenției sale.

Reieșind din concepția Curții Europene, art.6 § 1 nu impune motivarea detaliată a deciziei unei instanțe de recurs care, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge un recurs ca fiind „lipsit de șanse de succes” (cauza Van de Hurk v. Olanda, nr. 16034/90 din 19 aprilie 1994, Immeubles Groupe Kosser v. Franța, nr.38748/97 din 9 martie 1999).

În aceste condiții instanța de recurs conchide că, n-a fost constatată prezența în speța examinată a unei erori de drept, care ar servi drept temei de implicare a

instanței de recurs în sensul casării deciziei contestate, deoarece instanța de apel n-a admis o eroare, care ar afecta soluția acesteia.

Din cele expuse, Colegiul penal lărgit concluzionează că, la judecarea cauzei în ordine de apel, instanța a respectat prevederile legale relevante, prescrise de art.414-419 Cod de procedură penală, motiv pentru care recursul ordinar declarat de avocatul Bobeică Călin în numele inculpatului urmează a fi respins ca inadmisibil.

7. În conformitate cu art.art.434, 435 alin.(1) pct.1) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit

D E C I D E :

Respinge, ca inadmisibil, recursul ordinar declarat de avocatul Bobeică Călin în numele inculpatului, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 02 martie 2022, în cauza penală în privința lui *Rusu Ian xxx*, cu menținerea hotărârii contestate.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată pronunțată la 24 noiembrie 2022.

Președinte

Timofti Vladimir

Judecători

Țurcan Anatolie

Catan Liliana

Cobzac Elena

Plămădeală Ghenadie